

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

48 Af 3/2017 - 34

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka v právní věci žalobce: X, se sídlem X, X, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Žitná 563/12, Praha 2, o žalobách na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. **Žaloby se z a m í t a j í.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se samostatnými žalobami podanými ke zdejšímu soudu, které soud usnesením ze dne 24. 3. 2017, čj. 48 Af 3/2017-23, spojil ke společnému projednání, domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů rozhodnutí o stanovení daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2015, resp. leden 2016, v rozsahu, v němž tato daň není dotčena rozsahem probíhající daňové kontroly uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění, jejichž předmětem byl nákup a prodej komodity surový řepkový olej.

Žalobce uvedl, že dne 19. 2. 2016 (resp. dne 1. 4. 2016) u něj žalovaný zahájil daňovou kontrolu, jejímž předmětem má být dle protokolu o jejím zahájení řádné daňové tvrzení k DPH v rozsahu obchodu s komoditou řepkový olej. Rozsah daňové kontroly přitom žalovaný vymezil jako „*všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení v předmětu daňové kontroly vymezené daně za vymezená zdaňovací období*“. Jelikož žalovaný při zahájení daňové kontroly nebyl schopen blíže specifikovat důvody jejího

zahájení před vyměřením daně, byl žalobci zadržen nadměrný odpočet za třetí (respektive čtvrtý) po sobě jdoucí kalendářní měsíc, čímž žalovaný vystavil žalobce výrazným problémům. Žalobce žalovanému předložil listiny prokazující uskutečnění zdanitelných plnění, za která žalobce nárokuje odpočet daně. Podle žalobce tak žalovanému nevznikly žádné pochybnosti, že zboží bylo skutečně dodáno a žalobce je použil k ekonomické činnosti. Proto žalobce pokládá zahájení daňové kontroly za této situace za nepřiměřený zásah do jeho veřejných subjektivních práv, proti němuž se žalobce bránil žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Žalobu sice zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, čj. 48 Af 27/2016-31 zamítl, nicméně s odkazem na svůj rozsudek čj. 48 Af 21/2016-40 konstatoval, že výplaty tzv. nesporné části nadměrného odpočtu se žalobce může domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Žalobce se v reakci na tento názor soudu obrátil na Odvolací finanční ředitelství s podnětem na ochranu proti nečinnosti žalovaného dle § 38 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Odvolací finanční ředitelství nicméně neshledalo podnět žalobce důvodným, neboť citovaný rozsudek zdejšího soudu byl napaden kasační stížností, a proto není pro posouzení předmětného podnětu závazný s tím, že žalovaný nevydal částečný platební výměr proto, že daňový řád takový postup neumožňuje. Žalobce tak zdůraznil, že žalovaný zadržuje i část nadměrného odpočtu, která je mezi účastníky nesporná, neboť se netýká obchodování s komoditou řepkový olej.

Žalobce pak v návaznosti na výše uvedené konstatoval, že je nositelem veřejného subjektivního práva na vyplacení nadměrného odpočtu bez zbytečných odkladů, jež v obecné rovině vyplývá z čl. 167 směrnice Rady č. 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „směrnice o DPH“), přičemž podle tohoto jasného a bezpodmínečného, a tedy i přímo aplikovatelného ustanovení, nárok vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie, resp. dřívějšího Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) sice plyne, že výplatu nadměrného odpočtu lze oddálit za podmínek stanovených vnitrostátním právem za účelem kontroly oprávněnosti nároku na odpočet, avšak jen při splnění podmínek vyplývajících z práva EU. Žalobce v tomto směru poukázal mimo jiné na rozsudek ESD ve věci *Enel Maritsa Iztok*, podle něž vnitrostátní podmínky nemohou narušit zásadu daňové neutrality tím, že na jejich základě bude osoba povinná k dani zcela nebo částečně zatížena daní, z čehož vyplývá, že vrácení daně musí být uskutečněno v přiměřené lhůtě a zvolený způsob vrácení nesmí v žádném případě obnášet pro osobu povinnou k dani jakékoliv finanční riziko. Podle ESD může být lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu DPH v zásadě prodloužena, aby mohla být provedena daňová kontrola, aniž je nutno tuto lhůtu považovat za nepřiměřenou, za předpokladu, že toto prodloužení nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k řádnému provedení této daňové kontroly. Nemožnost dočasné dispozice s částkou nadměrného odpočtu může být vykompenzována zaplacením úroků, čímž bude zaručeno dodržování zásady daňové neutrality. V rozsudku ve věci *Mednis SIA* pak ESD uvedl, že členské státy musejí v souladu se zásadou proporcionality využívat prostředků, které umožní účinně dosáhnout takového cíle, avšak zároveň co nejméně naruší cíle a zásady stanovené unijními předpisy, jako je základní zásada nároku na odpočet DPH. Také Nejvyšší správní v rozsudku ve věci *Kordárna* (čj. 7 Aps 3/2013-34) reflektuje s odkazem na čl. 11 a čl. 26 Listiny požadavky minimalizace a přiměřenosti zásahu do práva daňového subjektu na vrácení nadměrného odpočtu a poukazuje na to, že obecně legitimní zájem státu na řádném výběru daní nelze absolutně nadřadit oprávněným zájmům daňových subjektů, nýbrž je třeba

hledat co možná nejharmoničtější koexistenci těchto v určitých případech protichůdných zájmů. Žalobce zdůraznil, že s ohledem na výše uvedené je tedy základním předpokladem možnosti prodloužení lhůty pro vyplacení nadměrného odpočtu za účelem provedení daňové kontroly nezbytnost provedení daňové kontroly za účelem správného stanovení daně. Žalovaný vnitrostátní právo interpretuje v rozporu se závěry citované judikatury, jimiž je však vázán. Třebaže se vyplacení nadměrného odpočtu uskutečňuje podle vnitrostátních pravidel, tato procesní autonomie členských států je limitována zásadami rovnocennosti a efektivity. Zadržení nadměrného odpočtu může obstát jen tehdy, splňuje-li podmínku proporcionality. Tu však postup žalovaného v projednávané věci nerespektuje, protože zadržení nesporné části nadměrného odpočtu nemůže žádným způsobem přispět k ochraně fiskálních zájmů státu ani napomoci dosažení cíle správy daní vymezeného v § 1 odst. 2 daňového řádu, naopak je zcela samoúčelné. Žalobce má za to, že ačkoliv § 139 daňového řádu o možnosti částečného vyměření daně nehovoří, rozhodně takovou interpretaci souladnou s unijním právem i s právem ústavním nevylučuje. Finanční prostředky představující nadměrný odpočet jsou majetkem žalobce a zadržování nesporné části tohoto nadměrného odpočtu tak představuje nepřiměřený zásah do jeho ústavně zaručeného práva na pokojné užívání majetku a do svobody podnikání. I kdyby žalovaný měl za to, že § 139 daňového řádu vyměření nesporné části nadměrného odpočtu nepřipouští, musel by dojít k závěru, že taková vnitrostátní právní úprava je neslučitelná s právem EU, neboť v rozporu se zásadou efektivity činí uplatnění nároku žalobce na výplatu nadměrného odpočtu nepřiměřeně obtížným, a měl by upustit od její aplikace, a to tím spíše, zastává-li současně názor, že může u daňového subjektu zahájit daňovou kontrolu v podstatě kdykoliv (i před vyměření daně), a to třeba i bez existence konkrétních pochybností. V takové situaci totiž daňový subjekt nemá k dispozici žádný účinný prostředek ochrany, jímž by se mohl zadržení nadměrného odpočtu v důsledku zahájení daňové kontroly bránit. Žalobce závěrem shrnul, že dle jeho názoru je žalovaný povinen rozhodnout o části uplatněného nároku na nadměrný odpočet, která je mezi správcem daně a daňovým subjektem nesporná, přičemž pokud tak nečiní, je prostředkem soudní ochrany proti takovému postupu žaloba na ochranu proti nečinnosti. Žalobce přitom považuje za alarmující názor Odvolacího finančního ředitelství o nezávaznosti právního názoru správního soudu vyjádřeného v rozsudku napadeného kasační stížností.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádření k nim poukázal na to, že podle § 134 odst. 2 daňového řádu je předmětem daňového řízení daň, která se vztahuje ke zdaňovacímu období nebo k jednotlivé skutečnosti. V tomto případě se DPH vztahuje k měsíčnímu zdaňovacímu období, za něž lze daň vyměřit jen jako celek, neboť vrácení nadměrného odpočtu je vázáno na jeho předchozí vyměření. Daňový řád přitom nezná institut částečného nebo prozatímního vyměření daně. Zde odkázal na § 134 odst. 3 daňového řádu a konstatoval, že vydáním platebního výměru by bylo vyměřovací řízení ukončeno a žalovaný by již nemohl vést řízení o sporné části. Daňový subjekt má vůči státnímu rozpočtu pohledávku v případě vykázaného nadměrného odpočtu, avšak vyplacení finančních prostředků je nutno vázat na autoritativní stvrzení v podobě vyměření nadměrného odpočtu, teprve poté je správce daně oprávněn s finančními prostředky disponovat. Podle žalovaného je nutno rozlišovat mezi vznikem nároku na odpočet dle čl. 167 směrnice o DPH a vznikem nároku na vrácení nadměrného odpočtu dle čl. 183 téže směrnice. Zatímco nárokem na odpočet je daň na vstupu u přijatých zdanitelných plnění užitých plátcem daně na uskutečnění jeho ekonomické činnosti, nadměrným odpočtem je rozdíl mezi daní na výstupu a odpočtem daně za zdaňovací období, je-li tento rozdíl záporný. S ohledem na konstrukci výpočtu dle čl. 179 směrnice o

DPH se nadměrný odpočet váže ke zdaňovacímu období. Zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) je přitom v souladu se směrnicí o DPH, a není zde tudíž prostor pro její přímou aplikaci. Na věc se pak nevztahují ani zmiňované rozsudky ESD. Případu žalobce se pak nedotýká ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci *Kordárna*, neboť ten se nezabýval výplatou nároku na nadměrný odpočet, nýbrž kompenzací nepřiměřeně dlouho trvajícího prověřování uplatněného nadměrného odpočtu. Žalovaný nemá za to, že by byl nečinný při výplatě nároku na odpočet z nezpochybněných zdanitelných plnění, neboť zákon o DPH ani daňový řád takovou výplatu neumožňují.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž předně podotkl, že žalovaný nepředložil žádné nové argumenty, na jejichž základě by mohl ospravedlnit svůj procesní postup a nerespektovat rozhodnutí správního soudu ve skutkově i právně totožné věci. Podle žalobce zdejší soud v rozsudku čj. 48 Af 21/2016-40 ústavně konformním způsobem interpretoval ustanovení zákona o DPH a daňového řádu, a vyvrátil tak názor žalovaného, že DPH je nedělitelným celkem, který se vztahuje ke konkrétnímu zdaňovacímu období.

Žalobce se pak dne 9. 6. 2017 v dané věci obrátil na soud s návrhem na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ve znění: „*Lze, za skutkových okolností projednávané věci, které byly zjištěny vnitrostátním soudem, jemuž také přísluší jejich vyhodnocení, pokládat za slučitelný s příslušnými ustanoveními směrnice č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, konkrétně pak zejména s ust. čl. 183 této směrnice, postup správce daně, který odepře výplatu veškerého nadměrného odpočtu plátcí s odůvodněním, že ve věci zahájil daňovou kontrolu za účelem prověření oprávněnosti dílčí části tohoto odpočtu, když o oprávněnosti nároku na výplatu zbývající části nadměrného odpočtu není žádných pochyb?*“ Žalobce dále zpochybnil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 264/2016-44 a označil je za krajně nepřesvědčivé. Podle žalobce Nejvyšší správní soud mimo jiné překročil své pravomoci při aplikaci práva EU, když ve věci nepoložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, a to navzdory tomu, že se nejedná o interpretaci jasnou ani objasněnou. Nejvyšší správní soud argumentoval pouze tím, že závěr krajského soudu z dosavadní judikatury Soudního dvora EU nevyplývá. Žalobce připomněl princip přednosti práva EU před vnitrostátním právem, a to i ve vztahu k ústavním normám členských států EU. Podle žalobce odlišný názor Nejvyššího správního soudu nemůže nic změnit na neslučitelnosti postupu žalovaného s evropským právem, přičemž tento názor nehraje v dané věci zásadní roli, protože Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud jsou při výkladu práva EU vázání judikaturou Soudního dvora EU. Podle žalobce je odůvodněné a zcela v souladu se zásadou loajality, pokud krajský soud setrvá na svém původním názoru. Pokud bude Nejvyšší správní soud i nadále trvat na nesprávnosti tohoto názoru krajského soudu, bude na něm, aby se jako soud poslední instance obrátil s předběžnou otázkou na Soudní dvůr EU. Pokud by se s takovým postupem krajský soud neztotožnil, navrhl žalobce, aby přímo položil shora vymezenou předběžnou otázku.

Při jednání u soudu žalobce odkázal na svá písemná vyjádření v daných věcech a nad rámec toho ve vztahu k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu konstatoval, že krajský soud má prostor, aby se vůči argumentaci Nejvyššího správního soudu vymezil. Zdůraznil nutnost existence možnosti bránit se proti postupu správce daně v případě, že zadržuje nadměrný odpočet v části, která je zjevně nesporná. Daňovému subjektu takovým způsobem vzniká zcela zásadní újma, naproti tomu správce daně má k dispozici celou škálu

dalších možností, jak tvrzení daňového subjektu prověřovat a kontrolovat. Pokud bude akceptován závěr, podle něhož již zahájení daňové kontroly představuje překážku vrácení jakékoliv části uplatněného odpočtu, pak to znamená, že bude nutno bránit se proti takovému postupu v rámci žalob zásahových. Náprava prostřednictvím žaloby nečinností je pro správce daně vstřícnější, neboť nevystavuje případné nezákonnosti celou daňovou kontrolu. Žalovaný při jednání u soudu toliko odkázal na své písemné vyjádření.

Z hlediska skutkového není mezi účastníky sporu, a soud ze správních spisů ověřil, že ke dni rozhodnutí soudu dosud nebyl vydán platební výměr na DPH ve vztahu k uvedeným zdaňovacím obdobím. Jak ze správního spisu plyne, v případě zdaňovacího období prosince 2015 žalobce v přiznání k DPH uplatnil nadměrný odpočet ve výši 2.958.167 Kč. Daňová kontrola DPH za uvedené zdaňovací období byla u žalobkyně zahájena na základě protokolu ze dne 19. 2. 2016, čj. 613899/16/2119-60563-200651. Odvolací finanční ředitelství odložilo podnět žalobce na ochranu před nečinností správce daně (ze dne 7. 11. 2016, jímž se žalobce domáhal bezodkladného vydání částečného platebního výměru) vyrozuměním ze dne 7. 12. 2016, čj. 54980/16/5300-21443-710979.

V případě zdaňovacího období ledna 2016 pak žalobce v přiznání k DPH uplatnil nadměrný odpočet ve výši 1.559.241 Kč. Daňová kontrola DPH za uvedené zdaňovací období byla u žalobkyně zahájena na základě protokolu ze dne 1. 4. 2016, čj. 1085677/16/2119-60563-200651. Odvolací finanční ředitelství odložilo podnět žalobce na ochranu před nečinností správce daně (ze dne 7. 11. 2016, jímž se žalobce domáhal bezodkladného vydání částečného platebního výměru) vyrozuměním ze dne 7. 12. 2016, čj. 54980/16/5300-21443-710979.

Krajský soud v Praze přezkoumal důvodnost včas podané a přípustné žaloby, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí [§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)].

Stěžejní otázka pro posouzení projednávaných žalob, jimiž se žalobce domáhá ochrany před nečinností žalovaného, spočívá v tom, zda je dána povinnost žalovaného vydat rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti ve věci DPH v rozsahu, v němž tato daň není dotčena rozsahem probíhající daňové kontroly.

Jak je účastníkům daného řízení známo (a plyne již ze shora uvedeného), zdejší soud ve vztahu k výše nastíněné sporné otázce vyslovil v rozsudku ze dne 4. 10. 2016, čj. 48 Af 21/2016-40, závěr, podle něhož správce daně má povinnost k žádosti plátce daně vydat částečný platební výměr na nespornou část nadměrného odpočtu, tj. tu, jejíž vyměření není zpochybněno potencionálním výsledkem daňové kontroly prováděné před vyměření daně. Obdobné žalobě téhož žalobce tak zdejší soud vyhověl, přičemž akceptoval některé argumenty žalobce obdobné těm, které žalobce uplatnil i v nyní projednávané věci, a to i za užití judikatury ESD (Soudního dvora EU), kterou žalobce akcentuje i v nyní posuzované žalobě. Nejvyšší správní soud nicméně citovaný rozsudek zdejšího krajského soudu zrušil již zmiňovaným rozsudkem čj. 6 Afs 264/2016-46. Dospěl především k závěru, že s ohledem na výslovné znění § 262 daňového řádu a zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí je vyloučeno, aby správce daně vydal částečné rozhodnutí (částečný platební výměr). Podle Nejvyššího správního soudu daňový řád ve spojení hmotnou daňovou úpravou stanoví, že po dobu řízení o stanovení daně nelze vydat částečné rozhodnutí či vyplácet nadměrný odpočet nebo jeho nadměrnou část. Nejvyšší správní soud tedy v citovaném rozhodnutí, aniž by bylo

nutno dále rekapitulovat jeho bližší odůvodnění a lze na ně v podrobnostech odkázat (účastníci – shodní jako v nyní projednávané věci – s ním nepochybně jsou seznámeni), zmíněnou spornou právní otázku jednoznačně zodpověděl. Přestože se tak stalo v jiné než nyní projednávané věci, je krajský soud k tomuto rozhodnutí povinen přihlédnout (srov. § 12 s. ř. s.). Zdejší soud má za to, že k dané otázce ve svém předchozím rozhodnutí vyslovil dostatečně komplexní konkurující argumentaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 6/2011-347), nicméně Nejvyšší správní soud, jehož úkolem je zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodnutí správních soudů, tuto argumentaci a její podstatu výslovně popřel, čímž krajskému soudu v podstatě nedal prostor na této argumentaci opětovně setrvat.

Pokud pak jde o návrh žalobce na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, resp. polemiku žalobce se závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k aplikaci práva EU, nezbývá zdejšímu soudu než opětovně poukázat na závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který [pokud jde o výklad judikatury Soudního dvora EU (resp. ESD) a směrnice o DPH provedený zdejší soudem], zcela jednoznačně uzavřel, že „*s touto judikaturou a právní úpravou nepracuje krajský soud správně*“. Dodal, že „*nesouhlasí s tím, aby na základě několika obecných vět, které se nadto týkaly zcela jiných věcí a jiné právní úpravy, byly dovozovány tak kategorické právní závěry, a byla popírána jednoznačná národní úprava*“. S ohledem na takto vyslovený závěr je tedy zjevné, že Nejvyšší správní soud se spornou otázkou zabýval i z hlediska výkladu citované směrnice, resp. aplikace judikatury ESD, přičemž jeho závěry jsou i zde zcela jednoznačné. Pokud by nezbytným předpokladem k zaujetí těchto závěrů mělo být položení předběžné otázky, Nejvyšší správní soud by jako soud poslední instance k takovému kroku nepochybně přistoupil, ovšem nestalo se tak. Přestože si je zdejší soud vědom skutečnosti, že i přes citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by se na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou mohl obrátit sám, s ohledem na výše uvedené k tomu v nyní projednávané věci neshledal důvod.

Nad rámec shora uvedeného odůvodnění lze ostatně ještě dodat, že pokud jde o případné překonání zaujatého právního názoru Nejvyššího správního soudu, zákon k takovému postupu výslovně určuje zvláštní procesní pravidla; iniciátorem takového postupu však primárně není krajský soud (srov. § 17 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na výše uvedené tedy zdejší soud nemohl podané žaloby shledat důvodnými (žalovanému nesvědčí povinnost vydat částečný platební výměr), a proto je výrokem pod bodem I. v souladu s § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl. V rámci tohoto písemného vyhotovení daného rozsudku přitom soud v této souvislosti opravil zjevnou chybu ve výroku rozsudku vyhlášeném při ústním jednání ve věci, který se týkal pouze žaloby (v jednotném čísle), přestože předmětem řízení byly obě žaloby (srov. § 54 odst. 4 s. ř. s.).

Soud současně výrokem pod bodem II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v dané věci nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Léblová